

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi liikennevakuutuslain 7 §:n muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi liikennevakuutuslain 7 §:ää siten, että niissä otetaan huomioon Euroopan unionin liikennevakuutusta koskevien direktiivien 72/166/ETY, 84/5/ETY ja 90/232/ETY sääntely. Liikennevakuutuslain korvausjärjestelmää ehdotetaan muutettavaksi siten, että ajoneuvossa olleella

matkustajalla on lähtökohtaisesti oikeus saada korvaus henkilövahingoistaan, vaikka kuljettaja on syyllistynyt törkeään rattijuopumukseen. Matkustajan oikeutta korvauksen voitaisiin kuitenkin alentaa tapauskohtaisesti, jos hän on myötävaikuttanut vahingon syntymiseen.

PERUSTELUT

1. Nykytila

1.1. Liikennevakuutuslaki

Henkilö, jolle moottoriajoneuvon matkustajana aiheutuu vahinkoja liikenneonnettomuuden johdosta, saa korvauksen liikennevakuutuslain (279/1959) mukaisesti. Liikennevakuutus vastaa vahinkoa kärsineelle matkustajalle siitä, mistä vahingonaiheuttanut kuljettaja on vahingonkorvauslain (412/1974) ja vahingonkorvausoikeudellisten periaatteiden mukaan vastuussa.

Suomen vahingonkorvausoikeuden yhtenä pääperiaatteena on vahinkoa kärsineen oman myötävaikutuksen huomioon ottaminen vahingonkorvauksen sovittelu- ja alentamisperusteena. Vahingonkorvauslain 6 luvun 1 §:n mukaan, jos vahingon kärsineen puolelta on myötävaikutettu vahinkoon tai jos muu vahingonaiheuttaneeseen tekoon kuulumaton seikka on myös ollut vahingon syyinä, voidaan vahingonkorvausta kohtuuden mukaan sovittella.

Liikennevakuutuksen osalta vahinkoa kärsineen oman myötävaikutuksen seuraukset on säännelty liikennevakuutuslain 7 §:ssä. Pykälän myötävaikutusta koskeva asiallinen sisältö säädettiin

liikennevakuutuslain 7 ja 20 §:n muuttamisesta annetulla lailla (374/1979), joka tuli voimaan 1 päivänä tammikuuta 1980. Muutokset liittyivät rikoslain (960/76) 23 luvun liikennejuopumusta koskevien säännösten muuttamiseen. Myötävaikutussäännökset koskevat myös moottoriajoneuvon matkustajaa. Pykälän 3 momenttiin tehtiin teknisiä muutoksia 1 päivänä syyskuuta voimaan tulleella lailla liikennevakuutuslain 7 ja 20 §:n muuttamisesta (656/1994).

Pykälän 1 momentin mukaan, jos se, jota liikennevahinko on kohdannut, itse myötävaikutti sen syntymiseen, voidaan hänen korvauksensa muiden kuin henkilöön kohdistuneiden vahinkojen osalta alentaa tai evätä sen mukaan, mikä oli hänen syytään, miten ajoneuvoa kuljetettiin ja mitkä muut olosuhteet vaikuttivat vahinkoon. Jos joku on aiheuttanut itselleen henkilöön kohdistuneen vahingon tahallaan tai törkeällä tuottamuksella, suoritetaan siitä korvausta ainoastaan siltä osin, kuin muut olosuhteet ovat vaikuttaneet vahingon syntymiseen.

Esinevahinkojen osalta vahinkoa kärsineen oman myötävaikutuksen merkitystä liikennevahingossa arvioidaan aina 7 §:n 1 momentin ensimmäisen virkkeen säännöksen nojalla. Henkilöön kohdistuneita vahinkoja

korvattaessa vahinkoa kärsineen oman käyttäytymisen merkitystä puolestaan arvioidaan sekä kyseisen momentin toisen virkkeen että 7 §:n muihin momentteihin sisältyvien varsinaisten myötävaikutussäännösten perusteella. Käytännössä 7 §:n 1 momentin toisen virkkeen säännös tulee kysymykseen useimmin jalankulkijoiden ja polkupyöräilijöiden kärsimiä liikennevahinkoja korvattaessa. Liikennevakuutuslain 7 §:n 3 momentissa on rattijuopumustapauksia koskevat erityissäännökset, joiden sisällyttämistä lakiin katsottiin tarpeelliseksi selkeyttämään rattijuopumustilanteisiin liittyvää myötävaikutusarviointia sekä ohjaamaan yhdenmukaista korvauskäytäntöä ja oikeudellisten näyttökysymysten arviointia. Säännöksiä pidettiin liikenneturvallisuussyistä perusteltuina. Lisäksi rattijuopumuksen erityistä moitittavuutta haluttiin korostaa. Voimassa olevan momentin mukaan, jos joku on aiheuttanut itselleen henkilöön kohdistuneen vahingon kuljettaessaan ajoneuvoa sellaisessa tilassa, että hänen verensä alkoholipitoisuus oli ajon aikana tai sen jälkeen vähintään 1,2 promillea tai että hänellä oli vähintään 0,60 milligramman alkoholia litrassa uloshengitysilmaa, taikka hän on aiheuttanut vahingon kuljettaessaan ajoneuvoa muuten alkoholin tai muun huumaavan aineen kuin alkoholin vaikutuksen alaisena taikka alkoholin ja muun huumaavan aineen yhteisvaikutuksen alaisena niin, että hänen kykynsä virheettömiin suorituksiin oli tuntuvasti huonontunut, suoritetaan korvausta ajoneuvon vakuutuksesta vain sikäli kuin siihen on erityinen syy. Mitä edellä on sanottu kuljettajan oikeudesta korvaukseen, koskee myös matkustajaa, milloin tämä vahingon sattuessa oli mukana ajoneuvossa, vaikka hän tiesi tai hänen olisi pitänyt tietää edellä mainitusta kuljettajan tilasta. Liikenneonnettomuudessa vahingoittumiseen johtava oma myötävaikutus voi toteutua joko suoralla tekemisellä eli kuljettamalla ajoneuvoa tai kvalifoidulla muodolla eli matkustajan myötävaikutuksella. Sekä kuljettajan että matkustajan oman myötävaikutuksen arviointiperusteena on kuljettajan veren tai hengitysilman alkoholipitoisuus, joka pystytään aina varmuudella tutkimaan ja toteamaan.

Kuljettajan veren alkoholipitoisuuden on vahingonkorvausoikeudessa ja oikeuskäytännössämme katsottu osoittavan kuljettajan tai matkustajan oman tuottamuksen törkeysasteen ja oman myötävaikutuksen mahdollisen henkilövahingon syntyyn.

Hallituksen esityksessä liikennevakuutuslain 7 ja 20 §:n muuttamisesta (HE 294/1978) todetaan että muissa kuin törkeissä rattijuopumustilanteissa ja niihin rinnastettavien tapausten yhteydessä matkustajalla on oikeus täyteen korvaukseen. Lisäksi hallituksen esityksessä todetaan, että täysi korvaus olisi mahdollista suorittaa myös eräissä eturistiriitatilanteissa sekä silloin, kun matkustaja ei itsestään riippumattomista syistä ole voinut vaikuttaa siihen, että hän on ollut mukana ajoneuvossa ja vammautunut. Hallituksen esityksen mukaan ne erityiset syyt, jotka voivat johtaa korvauksen maksamiseen myös törkeissä rattijuopumustilanteissa sisältävät muun muassa tilanteet, joissa tajuton henkilö on muiden henkilöiden toimesta otettu mukaan ajoneuvon tai kuljettajan mukanaan ottama matkustaja vasta ajoneuvossa havaitsee kuljettajan tilan, mutta yrityksistään huolimatta ei kuljettajan toimista johtuen onnistu poistumaan ajoneuvosta ennen onnettomuutta.

1.2. Euroopan unionin lainsäädäntö

Euroopan unionin lainsäädäntö sisältää neljä liikennevakuutusta koskevaa direktiiviä, joista tämän esityksen kannalta merkityksellisiä ovat neuvoston direktiivi (72/166/ETY) moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta ja vakuuttamisvelvollisuuden voimaansaattamista koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä (ensimmäinen liikennevakuutusdirektiivi), toinen neuvoston direktiivi (84/5/ETY) moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä (toinen liikennevakuutusdirektiivi) ja kolmas neuvoston direktiivi (90/232/ETY) moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä (kolmas liikennevakuutusdirektiivi).

Ensimmäisen liikennevakuutusdirektiivin 3

artiklassa säädetään jäsenvaltioiden velvollisuudeksi toteuttaa tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että sellaisten ajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta on otettu liikennevakuutus, joilla on pysyvä kotipaikka sen alueella. Vakuutetun vastuun laajuus sekä vakuutusturvan ehdot määräytyvät näiden toimenpiteiden mukaisesti. Artiklan 2 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että vakuutus sopimus kattaa myös muissa jäsenvaltioissa olevan lainsäädännön mukaisesti näiden valtioiden alueella aiheutuneet vahingot tai vammat.

Toisen liikennevakuutusdirektiivin 1 artiklan 1 kohdan mukaan liikennevakuutuksen on katettava sekä omaisuusvahingot että henkilövahingot. Artiklan 2 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on vaadittava, tämän kuitenkin rajoittamatta niiden asettamien korkeampien vastuurajojen soveltamista, että vastuumäärät, joiden osalta tällainen vakuutus on pakollinen, ovat vähintään 350 000 ecua henkilövahingossa, jos kyseessä on yksi vahingonkärsinyt.

Toisen liikennevakuutusdirektiivin 2 artiklan 1 kohdan 1 alakohdan mukaan jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että mitään ensimmäisen liikennevakuutusdirektiivin 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti tehdyn vakuutuskirjan sisältämää lakisääteistä määräystä tai sopimuslauseketta, jolla evätään korvaus tapauksissa, joissa ajoneuvoja käyttävät tai kuljettavat:

- 1) henkilöt, joilla ei ole nimenomaista tai muutoin annettua lupaa siihen;
- 2) henkilöt, joilla ei ole kyseisen ajoneuvon kuljettamiseen oikeuttavaa ajokorttia; tai
- 3) henkilöt, jotka ovat rikkoneet kyseisen ajoneuvon kuntoa ja turvallisuutta koskevia lakisääteisiä teknisiä vaatimuksia, ei sovelleta ensimmäisen liikennevakuutusdirektiivin 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti vahinkoa kärsineiden kolmansien korvausvaatimuksiin.

Kohdan 2 alakohdan mukaan 1 alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa mainittua säännöstä tai lauseketta voidaan kuitenkin soveltaa sellaisten henkilöiden vahingoksi, jotka ovat vapaaehtoisesti menneet vahingon tai vamman aiheuttaneeseen ajoneuvoon, jos vakuutuksenantaja voi osoittaa heidän tienneen ajoneuvon olleen varastettu.

Kohdan 3 alakohdan mukaan jäsenvaltiot

saavat olla soveltamatta niiden alueella tapahtuviin vahinkoihin ensimmäisen alakohdan säännöstä, jos vahingonkärsinyt voi saada korvausta vahingostaan sosiaaliturvalaitokselta.

Artiklan 2 kohdan mukaan varastettujen tai väkivaltaa käyttäen haltuun otettujen ajoneuvojen kohdalla jäsenvaltiot saavat säätää, että 1 artiklan 4 kohdassa mainittu toimitus maksaa korvausta vakuutuksenantajan sijasta tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetuissa oloissa. Jos ajoneuvon pysyvä kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa, toimitus ei saa esittää korvausvaatimuksia millekään kyseisen jäsenvaltion toimielimelle.

Kolmannen liikennevakuutusdirektiivin 1 artiklan mukaan vakuutuksesta on korvattava ajoneuvon käytöstä kaikille matkustajille paitsi kuljettajalle aiheutuneet henkilövahingot, edellä sanotun kuitenkin rajoittamatta direktiivin 84/5/ETY 2 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan soveltamista.

1.3. Nykytilan arviointi

Euroopan Yhteisöjen komissio lähetti 24.7.2001 päivätyllä kirjeellä virallisen huomautuksen Suomelle koskien eräiden ensimmäisen, toisen ja kolmannen liikennevakuutusdirektiivin säännösten soveltamista osaksi kansallista lainsäädäntöä.

Kirjeessään komissio totesi, että ensimmäisen liikennevakuutusdirektiivin tärkeimpinä tavoitteina oli helpottaa tavaroiden ja henkilöiden vapaata liikkuvuutta ja turvata niiden henkilöiden edut, jotka saattavat joutua moottoriajoneuvojen aiheuttamien vahinkojen uhreiksi. Toisen liikennevakuutusdirektiivin 1 artiklassa säädetään pakollisen vakuutuksen vähimmäismäärästä riittävän korvauksen takaamiseksi liikenneonnettomuudessa vahingon kärsineille riippumatta siitä, missä jäsenvaltiossa vahinko on tapahtunut. Edelleen komissio viittasi kolmannen liikennevakuutusdirektiivin 1 artiklassa olevaan säännökseen, jonka mukaan vakuutuksesta on korvattava kaikille matkustajille paitsi kuljettajalle aiheutuneet henkilövahingot.

Komissio katsoi, että toisen liikennevakuutusdirektiivin 2 artiklassa säädettyä mahdollisuutta soveltaa sopimuslauseketta, jolla evätään korvaus, on

tulkittava ahtaasti siten, että sitä voidaan käyttää vain kyseisessä artiklassa erikseen mainituissa tilanteissa.

Komissio katsoi, että liikennevakuutuslain 7 §:n 3 momentti on ensimmäisen liikennevakuutusdirektiivin 3 artiklan, toisen liikennevakuutusdirektiivin 1 artiklan 1 ja 2 kohdan ja 2 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä kolmannen liikennevakuutusdirektiivin 1 artiklan vastainen, koska sillä rajoitetaan korvauksen maksamista liikenneonnettomuudessa vahinkoa kärsineille, mikä johtaa siihen, että vahingonkärsineitä kohdellaan eri tavalla onnettomuuden tapahtumipaikan mukaan, vaikka juuri tämän estäminen on direktiivien tavoite.

Suomen hallitus vastasi komissiolle 17.9.2001 päivätyllä kirjeellä, jossa todettiin että Suomen hallitus ryhtyy valmistelemaan liikennevakuutuslain sanamuodon muuttamista mahdollisimman pian.

Komissio toisti kantansa Suomelle osoittamassaan 20.3.2002 päivätyssä perustellussa lausunnossaan SG(2002) D/220162. Lisäksi komissio totesi lausunnossaan, että olisi liikennevakuutusdirektiivien säännösten vastaista yrittää estää kuljettajia ajamasta huumaaavien aineiden vaikutuksen alaisena heikentämällä liikenneonnettomuuden uhreiksi joutuneiden matkustajien vakuutusturvaa. Ajoneuvon pakollisen liikennevakuutuksen matkustajille suoma vakuutusturva ei komission kannan mukaan kuitenkaan rajoita kuljettajalle tai jopa matkustajille kansallisen lainsäädännön perusteella mahdollisesti syntyvää vastuuta tai yksittäisen onnettomuuden vuoksi maksettavia vahingonkorvauksia, joista päättävät kansalliset tuomioistuimet. Esimerkiksi vaikka kaikkien matkustajien on kuuluttava ajoneuvon vakuutuksen piiriin, kansallisten tuomioistuinten on tarvittaessa päätettävä, kuinka myötävaikuttavan tuottamuksen yleissääntöjä sovelletaan yksittäistapauksiin. Komissio totesi, että kansalliset tuomioistuimet ottavat huomioon yksittäisen onnettomuuden erityispiirteet, kuten uhrien mahdollisen myötävaikutuksen onnettomuuteen ja määrittävät kullekin uhrille maksettavan korvauksen suuruuden. Lopuksi komissio totesi, että yksittäistapauksissa menettely voi johtaa korvauksen pienentämiseen tai jopa epäämiseen.

2. Ehdotetut muutokset

Liikennevakuutuslain 7 §:n 3 momenttia ehdotetaan muutettavaksi siten, että siinä otetaan huomioon komission esittämät näkökohdat.

Momentista ehdotetaan poistettavaksi säännös, jonka mukaan matkustajan oikeus korvaukseen henkilövahingosta edellyttäisi erityistä syytä kuljettajan syyllistyessä törkeään rattijuopumukseen, jos matkustaja oli tiennyt tai jos hänen olisi pitänyt tietään kuljettajan tilasta. Nykyisestä poiketen matkustajalla olisi siten pääsääntöisesti oikeus korvaukseen henkilöön kohdistuneesta vahingosta kuljettajan törkeän rattijuopumuksen perusteella.

Poistettava säännös ehdotetaan korvattavaksi säännöksellä, jonka mukaan matkustajalle henkilöön kohdistuvan vahingon perusteella tulevaa korvausta voitaisiin kohtuuden mukaan alentaa hänen oman myötävaikutuksensa perusteella. Korvauksen alentamista myötävaikutuksen perusteella koskevaa säännöstä sovellettaisiin, kun vahinkoa kärsinyt on ollut matkustajana ajoneuvossa, jonka kuljettaja syyllistyy törkeään rattijuopumukseen. Matkustajalle aiheutuneen vahingon korvaaminen ei nykyisestä poiketen edellyttäisi erityistä syytä vaan lähtökohtana olisi, että vahinko korvataan.

Ehdotetussa säännöksessä tarkoitettua matkustajan myötävaikutusta voidaan luonnehtia vaaraan antautumiseksi. Jos matkustaja nousee ajoneuvon tietoisena siitä, että hänellä on ajomatkan aikana huomattavasti tavanomaista suurempi riski vahingoittua, hän joutuu osaltaan vastaamaan menettelynsä seurauksista. Käytännössä matkustajan vaaraan antautumisen merkitystä olisi aina arvioitava tapauskohtaisesti. Korvausta voitaisiin säännöksen nojalla sovitella, jos matkustaja on ollut yhtäältä tietoinen kuljettajan tilasta ja toisaalta ymmärtänyt kuljettajan heikentyneen suorituskyvyn kyseisessä tilanteessa merkittävästi lisäävän onnettomuusriskiä. Arvioinnissa lähtökohtana olisi tilanteen kokonaisvaarallisuus, kuten esimerkiksi vallinneet liikenneolosuhteet ja suunnitellun ajomatkan pituus sekä se, onko kuljettajan humalatilalla ollut selkeästi havaittavissa. Matkustajalta ei kuitenkaan edellytettäisi

kuljettajan humalatilán tásmállístá árvíóintíá. Yleisen vahingonkorvausoikeudellisen periaatteen mukaan korvaus voidaan vahinkoa kársineen oman myötávaikutuksen perusteella paitsi alentaa myös kokonaan evätä. Ehdotetussa säännöksessä tarkoitettun myötávaikutuksen luonteen huomioon ottaen korvauksen kokonaan epääminen ei säännöksen nojalla tulisi kysymykseen. Eri asia on, että matkustajan voidaan katsoa itse osaltaan aiheuttaneen kársimánsá vahingon, jos hänen törkeään moittittava menettelynsá on keskeisesti vaikuttanut vahingon syntymiseen. Korvauksen sovittelu voi tällöin tulla kysymykseen lain 7 §:n 1 momentin viimeisen virkkeen nojalla. Ehdotettu säännös vastaa komission perustellussa lausunnossa SG(2002) D/220162 ilmaistuja periaatteita, joiden mukaan myös törkeään rattijuopumukseen syyllistyneen kuljettajan ajoneuvon matkustajan henkilövahingot korvataan, mutta myötávaikuttavan tuottamuksen yleissääntöjen mukaisia periaatteita voidaan soveltaa yksittäistapauksiin huomioon ottaen yksittäisen onnettomuuden erityispiirteet.

3. Esityksen vaikutukset

Lakiehdotus

Laki

liikennevakuutuslain 7 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti muutetaan 26 päivänä kesäkuuta 1959 annetun liikennevakuutuslain (279/1959) 7 §:n 3 momentti, sellaisena kuin se on laissa 656/1994, seuraavasti:

7 §

Jos joku on aiheuttanut itselleen henkilöön kohdistuneen vahingon kuljettaessaan ajoneuvoa sellaisessa tilassa, että hänen verensä alkoholipitoisuus oli ajon aikana tai sen jälkeen vähintään 1,2 promillea tai että hänellä oli vähintään 0,60 milligrammaa alkoholia litrassa uloshengitysilmaa, taikka hän on aiheuttanut vahingon kuljettaessaan ajoneuvoa muuten alkoholin tai muun

Ehdotetut muutokset johtavat vakuutusyhtiöiden korvauskulujen kasvuun matkustajien liikennevahinkojen osalta. Tämä puolestaan aiheuttaa painetta liikennevakuutusmaksujen korottamiseen. Tässä vaiheessa ei kuitenkaan voida vielä arvioida, kasvavatko korvauskulut siinä määrin, että niillä olisi olennaista merkitystä vakuutusmaksujen korottamiseen.

4. Asian valmistelu

Esitys on valmisteltu virkatyönä sosiaali- ja terveysministeriössä. Valmistelun yhteydessä on kuultu oikeusministeriön, Liikennevakuutuskeskuksen, Kuluttajien Vakuutustoimiston ja Suomen Vakuutusyhtiöiden Keskusliiton edustajia.

5. Voimaantulo

Esitykseen sisältyvä laki ehdotetaan tulevaksi voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen kun se on hyväksytty ja vahvistettu.

Edellä esitetyn perusteella annetaan eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

huumaavan aineen kuin alkoholin vaikutuksen alaisena taikka alkoholin ja muun huumaavan aineen yhteisvaikutuksen alaisena niin, että hänen kykynsä virheettömiin suorituksiin oli tuntuvasti huonontunut, suoritetaan korvausta ajoneuvon vakuutuksesta vain sikäli kuin siihen on erityinen syy. Matkustajan korvausta voidaan kohtuuden mukaan alentaa hänen oman myötávaikutuksensa perusteella, jos hän vahingon sattuessa oli tässä momentissa tarkoitettun kuljettajan mukana

ajoneuvossa.

Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä _____ kuuta
2002.

Helsingissä 24 päivänä toukokuuta 2002

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Sosiaali- ja terveysministeri *Maija Perho*

Laki

liikennevakuutuslain 7 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 26 päivänä kesäkuuta 1959 annetun liikennevakuutuslain (279/1959) 7 §:n 3 momentti, sellaisena kuin se on laissa 656/1994, seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

7 §

7 §

Jos joku on aiheuttanut itselleen henkilöön kohdistuneen vahingon kuljettaessaan ajoneuvoa sellaisessa tilassa, että hänen verensä alkoholipitoisuus oli ajon aikana tai sen jälkeen vähintään 1,2 promillea tai että hänellä oli vähintään 0,60 milligrammaa alkoholia litrassa uloshengitysilmaa, taikka hän on aiheuttanut vahingon kuljettaessaan ajoneuvoa muuten alkoholin tai muun huumaaavan aineen kuin alkoholin vaikutuksen alaisena taikka alkoholin ja muun huumaaavan aineen yhteisvaikutuksen alaisena niin, että hänen kykynsä virheettömiin suorituksiin oli tuntuvasti huonontunut, suoritetaan korvausta ajoneuvon vakuutuksesta vain sikäli kuin siihen on erityinen syy. Mitä edellä on sanottu kuljettajan oikeudesta korvaukseen, koskee myös matkustajaa, milloin tämä vahingon sattua oli mukana ajoneuvossa, vaikka hän tiesi tai hänen olisi pitänyt tietää edellä mainitusta kuljettajan tilasta.

Jos joku on aiheuttanut itselleen henkilöön kohdistuneen vahingon kuljettaessaan ajoneuvoa sellaisessa tilassa, että hänen verensä alkoholipitoisuus oli ajon aikana tai sen jälkeen vähintään 1,2 promillea tai että hänellä oli vähintään 0,60 milligrammaa alkoholia litrassa uloshengitysilmaa, taikka hän on aiheuttanut vahingon kuljettaessaan ajoneuvoa muuten alkoholin tai muun huumaaavan aineen kuin alkoholin vaikutuksen alaisena taikka alkoholin ja muun huumaaavan aineen yhteisvaikutuksen alaisena niin, että hänen kykynsä virheettömiin suorituksiin oli tuntuvasti huonontunut, suoritetaan korvausta ajoneuvon vakuutuksesta vain sikäli kuin siihen on erityinen syy. *Matkustajan korvausta voidaan kohtuuden mukaan alentaa hänen oman myötävaikutuksensa perusteella, jos hän vahingon satuttaessa oli tässä momentissa tarkoitetun kuljettajan mukana ajoneuvossa.*

*Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä
kuuta 2002.*